

บทนำ
REWIND

มันเกิดขึ้นในชั่วอึดใจเดียว

รถไฟด่วนซึ่งเบรกกะทันหันจนโลหะเสียดสีกันส่งเสียงแหลมสูงดังก้อง ถึงอย่างนั้นก็ยังคงดูเหมือนจะฝึกกฎแห่งแรงเฉื่อยได้ไม่หมด เพราะรถไฟขบวนนั้นเคลื่อนผ่านหน้าผมไปอย่างช้าๆ กระจ่างนั้นยังได้ยินเสียงประหลาดต่อเนื่องดังมาจากใต้ท้องรถที่มองจากตรงนี้ไม่เห็น เสียงนั้นเหมือนเสียงของแข็งถูกดและของอ่อนนุ่มถูกขยี้

สำหรับผม ซาคากิ คิโยโตะแล้ว นี่คือนเสียงที่ผมได้ยินจนชินหรือกระทั่งคิดถึงเป็นบางครั้งด้วย เสียงนั้นน่าจะเกิดจากการที่มีร่างมนุษย์ถูกด ฉีกขาด และถูกลากอยู่ใต้ท้องรถ

เสียงบดขยี้ซึ่งดังก้องขึ้นอย่างกะทันหันทำให้ซานซาลาดอนเข้าซึ่งคับคั่งพอสมควรแม้จะเป็นวันเสาร์เจียบกริบลง ทุกคนเงี้ยวหูฟังเสียงแห่งการทำลายซึ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ เหมือนรถไฟฟงเทพพยากรณ์

ความเงี้ยวนั้นยังคงต่อเนื่องมาจนถึงตอนที่รถไฟซึ่งชนชายคนหนึ่งตายต่อหน้าหยุดสนิทแล้ว และถูกทำลายลงพร้อมกับเสียง

8 Quick Save&Load ปริศนาล่าท้าเวลา 2

กรี๊ดร้องของนักเรียนหญิงคนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะโชคร้ายได้เห็น
ชั่วพริบตาอันน่าตกตะลึงเข้า

เสียงกรี๊ดร้องของผู้คนที่แตกตื่นกลบเสียงประกาศอธิบายว่า
เกิดอะไรขึ้น แล้วความวุ่นวายก็เข้าครอบงำไปทั่ว มีผู้หญิงเป็นลม
นายสถานีวิ่งกันขวักไขว่ ผู้ชายอาเจียนเพราะกลิ่นจุนตลบอบอวล
ผมยืนนิ่งอยู่คนเดียวท่ามกลางความโกลาหลแปลกๆ ต่างจากที่ผ่าน
มาแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

"แม่ชะมัด..."

ดูเหมือนดวงวันนี้จะไม่ค่อยดีจริงๆ ด้วย ทั้งที่การทำงานดวง
ตอนเช้าเวลาผลออกมาดีจะไม่ค่อยแม่นแท้ๆ แต่เวลาออกมาแย่
จะเข้าเป้าตรงๆ ตลอดเลย แม่ชะมัด ไม่มีเหตุการณ์อะไรก็ทำทาง
จะไปไม่ทันนัดอยู่แล้ว นี่กลับต้องมาเจออุบัติเหตุ แถมที่สำคัญยัง
ต้องมาเกิดต่อหน้าต่อตาผมอีก

คนที่กระโดดลงไปหน้ารถไฟด่วนซึ่งกำลังจะผ่านสถานีนี้ไป
โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้นคือผู้ชายสวมสูทเก่าโทรมทำทางเหมือนพนักงาน
บริษัทที่ไปได้รุ่งมา ผมจำได้ว่าตัวเขามีกลิ่นแอลกอฮอล์กับกลิ่น
เหม็นเปรี้ยวรุนแรงขนาดโชยมาถึงทางนี้ ปากก็บ่นพึมพำขณะทำ
ตาลอยว่าโปรเจกต์เป็นอย่างนั้น หัวหน้าเป็นอย่างนี้

มาคิดตอนนี้ก็เข้าใจได้ว่าไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็คิดได้
อย่างเดียวว่าเป็นคนที่กำลังจะฆ่าตัวตาย มาพูดเอาตอนนี้อาจจะดู
ไม่น่าเชื่อถือ แต่ตอนที่เห็นผู้ชายคนนั้นเมื่อกี้ผมรู้สึกสังหรณ์ไม่ได้
จริงๆ จะเอายังไงต่อดีนะ ลองเป็นแบบนี้คงต้องหยุดอยู่ที่สถานีนี้
อย่างต่ำสามสิบนาที ไปไม่ทันเวลานัดแล้วแน่ๆ ถึงจะบอกว่าเป็น
เรื่องช่วยไม่ได้แต่ก็รู้สึกผิดเอากการ ถ้าจะให้อีกฝ่ายที่อุตสาหภัยอมมา
โรงเรียนในวันเสาร์แบบนี้ต้องรอ

แถมผมก็รู้สึกสังหรณ์ไม่ดีกับผู้ชายคนนั้นจริงๆ และเป็นความจริงด้วยว่าผมอยู่ในตำแหน่งที่ถ้ายื่นมือออกไปนิดเดียวก็จะป้องกันมันได้ง่ายๆ ที่จริงแค่ไม่มีวสนใจแต่นาฬิกาก็คงป้องกันการกระทำแบบกะทันหันของเขาได้แล้ว

"..."

ไม่สิ คิดอะไรอยู่นะเรา ผมไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบอะไร ไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดด้วย ต่อให้เป็นชีวิตราคาถูกแค่ไหน ผมก็ไม่จำเป็นต้องเสียสละเพื่อผู้ชายคนนั้น

"เฮ้อ เอาไงดีล่ะ"

พอแผลอพีมพำแล้วเกาศีรษะ ผมก็สังเกตเห็นซองใส่บัตรซึ่งน่าจะเป็นของส่วนตัวของคนที่มาตัวตายตกอยู่บนชานชาลา ของใส่บัตรที่ทางอยู่มีภาพผู้หญิงซึ่งคงเป็นภรรยาของเขากำลังอุ้มเด็กทารก รอยยิ้มของทั้งสองคนเจิดจ้ามาก

"อา ไร่เว้ย..."

จะไม่รู้เรื่องแล้วไปโรงเรียนทั้งแบบนี้ก็รู้สึกผิดเกินไป

"...ดีล่ะ"

หลังจากคิดนั้น ผมก็พยายามจะไม่ใช้เท่าที่ทำได้อยู่หรอก แต่ช่วยไม่ได้

ผมตัดสินใจแล้วกลับหลังหัน ส่งสายตาไปยังชานชาลาฝั่งตรงข้าม เห็นรถไฟกำลังมาจากอีกฟากอย่างประจวบเหมาะ ของแบบนี้จึงหวั่นเป็นสิ่งสำคัญมาก

หัวใจผมเต้นเร็วขึ้นเพราะความรู้สึกที่ไม่ได้เจอมานาน ผิวผมรู้สึกร้อนวูบขณะแหวกฝูงชนที่เริ่มสงบลงผ่านข้างตัวพนักงานบริษัท ซึ่งกำลังทำหน้าบึ้งรายงานใส่มือถือว่าจะไปสาย ลอดระหว่างตัวพวกนายสถานีซึ่งกำลังส่งเสียงนำผู้คนที่กำลังแตกตื่นออกไปข้างนอก

10 Quick Save&Load ปริศนาล่าท้าเวลา 2

อย่างสุดชีวิต

ขณะที่รู้สึกผิดกับพวกเขาเหล่านั้น ผมก็มาถึงซานซาลาตรงข้ามกับฝั่งที่เกิดอุบัติเหตุแล้วกระโดดลงไปจากซานซาลาด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ ตัวเองพูดเองก็อะไรอยู่ แต่ผมทำได้รวดเร็วขนาดไม่เปิดช่องว่างให้คนรอบข้างมีโอกาสแม้แต่จะร้องว่า 'ฮือ'

แล้วผมซึ่งลงไปไม่ถึงไม่หมอนก็หันหน้าไปทางกล่องเหล็กที่เข้ามาถึงข้างตัวแล้ว

เหล็กกล้าส่งเสียงคำรามดังก้องขนาดถ้าไม่ฝันไว้คงถูกพัดกระเด็นไปไกล ตาผมมองเห็นตัวรถซึ่งส่งเสียงเอี้ยดและล้อรถที่มีประกายไฟได้อย่างชัดเจน

ระหว่างที่คิดนั้นคิดนี้อยู่ ครึ่งล่างของรถไฟที่ปกติจะมองไม่เห็นและกันชนแบนๆ ก็เข้ามาใกล้ตัวผมมากขึ้นเรื่อยๆ จากนั้น...

"ไม่นี่กว่าจะยอมตาย"

เอ๊ะ?

ผมเผลอเงยหน้าขึ้นตามเสียงที่ได้ยินมาจากเหนือศีรษะท่ามกลางผู้คนซึ่งเบิกตากว้างตกใจกับพฤติกรรมประหลาดของผมกันไปแบบต่างๆ นานา มีเพียงคนเดียวที่แค่มองลงมาทางนี้เงียบๆ อย่างเยือกเย็น

เขาเป็นผู้ชายตัวผอมสูง สวมเสื้อโค้ตยาวสีดำ มีผมสีขาวยาวตรงข้ามกับสีเสื้อและมีใบหน้าเหมือนหน้ากากละครโนห์เป็นเอกลักษณ์

"จะนำสนใจหรือนำเบื่อกันนะ"

เขาพิมพ์ขณะมองลงมาทางนี้ สายตาเราสบกันแวบหนึ่ง ดวงตาทั้งสองข้างของเขาเป็นความมืดสีดำสนิท ดวงตาซึ่งไร้แวว

ไม่มีเวลาให้ผมตกใจแม้แต่เสี้ยววินาที
พริบตาต่อมาร่างของผมงก็ถูกดึงเข้าไปใต้ตัวรถ...
และผมซึ่งเสียชีวิตไปแล้วได้ลืมตาตื่นขึ้นมาในอดีตก่อนหน้านี้
ประมาณสองชั่วโมง ในเช้าวันที่สิบสาม กุมภาพันธ์ ปีสองพันสิบ

RESULT

-1-

ฟังก์ชันเซฟชีวิต

ผมเรียกพลังมหัศจรรย์ซึ่งมีอยู่ในร่างกายตัวเองตั้งแต่เมื่อไร
ก็ไม่รู้ว่าอย่างนั้น

ฟังก์ชันเซฟนั้นหมายถึงฟังก์ชันที่ใช้เก็บรักษาสภาพปัจจุบัน
ที่กำลังดำเนินอยู่ เหมือนกับเวลาเราเล่นวิดีโอเกม แล้วไหลดกลับมา
เริ่มต้นใหม่ ณ จุดนั้นเมื่อเลิกเล่นเกมกลางคันหรือเกมโอเวอร์ได้

ถ้าถามว่าทำไม ผมเองก็ไม่รู้คำตอบจึงตอบไม่ได้ แต่ดูเหมือน
ชีวิตผมจะมีฟังก์ชันเซฟนั้นอยู่

ผมสามารถเก็บข้อมูลการเซฟชีวิตได้ตามความตั้งใจของ
ตัวเอง แล้วเมื่อเกมโอเวอร์ในชีวิตหลังจากนั้น...หรือก็คือตาย ก็จะสามารถ
ย้อนชีวิตตัวเองกลับไปถึงช่วงเวลา สถานที่ และสถานการณ์
ที่บันทึกไว้ในข้อมูลการเซฟก่อนหน้าได้โดยยังมีความทรงจำเหลืออยู่

คนอื่นคงพูดว่าบ้าน่า ไร้สาระ ไม้ หรือเป็นแค่การเพ้อเจ้อ
ไปเอง

16 Quick Save&Load ปรีศนาล่าท้าเวลา 2

อาจารย์เลือดร้อนในละครวัยเรียนที่ดูก่อนหน้านี้เคยบอกว่าเวลานั้นไหลไปเรื่อยไม่มีหยุด มนุษย์จึงต้องเคลื่อนไหวยุ่ตลอดเวลาเวลาที่ผ่านไปแล้วครั้งหนึ่งจะไม่กลับมาอีกเป็นครั้งที่สอง และการกระทำที่เข้าไปในชั่วพริบตานั้นก็ไม่สามารถแก้ไขได้เป็นครั้งที่สอง ดังนั้นมนุษย์จึงให้ความสำคัญกับเวลา และเรียนรู้อนาคตจากประวัติศาสตร์ที่ทับซ้อนกัน

ก็จริงอย่างที่ว่าชีวิตมีครั้งเดียว ดังนั้นจึงต้องให้ความสำคัญกับปัจจุบัน เรื่องนี้ไม่ผิดหรอก

แต่ผมซึ่งกระโดดลงไปให้รถไฟชนตายเมื่อก็ได้มาล้มตาดีนอยู่ในห้องของตัวเองในเวลาเจ็ดโมงเช้า...ประมาณสองชั่วโมงก่อนหน้าเวลาที่ตายไปจริงๆ ชีวิตผมย้อนกลับมายังสถานการณ์ตอนเช้าที่เซฟไว้เป็นกิจวัตรประจำวันตามปกติ

หลักฐานสำคัญว่าทฤษฎี

ผมมีชีวิตอยู่ในขณะนี้โดยหลุดพ้นจากกฎเกณฑ์ของโลกจริงๆ

แต่ฟังก์ชันเซฟนี้เองก็ใช้ว่าจะสารพัดประโยชน์ แน่แน่นอนว่ามี

จุดบกพร่องอยู่หลายอย่าง

อย่างแรก ปัญหาคืออันดับหนึ่งคือการจะให้ฟังก์ชันนี้ทำงานจะต้องทำให้ชีวิตผมเกมโอเวอร์ หรือก็คือมีความตายของผมเป็นไปเป็น

ถ้าอยากกลับไปยังสถานการณ์ที่เซฟไว้จะต้องถอดใจจากผมในตอนนี้และอนาคตหลังจากนั้นแล้วจบชีวิตของตัวเองลง เรื่องนั้นแน่นอนว่าสาเหตุการตายจะเป็นการฆ่าตัวตาย ถูกฆ่า หรืออุบัติเหตุตายเพราะถูกพิษ ฆาตอากาศหายนใจตาย หรือช็อกตายก็ได้ ขอแค่ตายได้ ชีวิตก็จะถูกย้อนกลับ

พักหลังนี้ผมคุ้นเคยจนความรู้สึกด้านชานาตมองตัวเองที่กระโดดลงมาหรือถูกชนตายได้จากมุมมองคนอื่น ถึงอย่างนั้นอะไรที่

เจ็บก็ยังเจ็บอยู่ดี และความรู้สึกแย่ๆ ตอนที่ร่างกายตัวเองถูกทำลาย ก็มหาศาลมากจริงๆ ถ้ามีโกป็นที่สามารถเหนี่ยวได้ง่ายๆ สบายกว่านี้ก็จะใช้ได้อย่างสบายใจ ผมมักบ่นแบบนี้มาตั้งแต่ช่วงแรกๆ แล้ว

และปัญหาอย่างที่สองคือขีดจำกัดหลายอย่างซึ่งมีอยู่ในข้อมูลการเซฟที่บันทึกไว้

เมื่อผมนึกในใจอย่างแรงกล้าว่า 'อยากบันทึกสถานการณ์ปัจจุบันไว้' ก็จะเกิดความเจ็บปวดเหมือนถูกเข็มทิ่มเข้าที่ไห้หนักแห่งในสมอง ถ้าเหลือความรู้สึกผิดแปลกเหมือนเข็มยังเสียบคาอยู่ก็เป็นอันว่าเซฟสำเร็จ เมื่อตายคราวต่อไปก็จะสามารถย้อนชีวิตกลับมายังพริบตาที่เกิดความเจ็บปวดนั้นได้ ผมตีความว่าความรู้สึกที่มีเข็มคาอยู่นี้แหละคือตัวจริงของข้อมูลการเซฟ

แต่ข้อมูลการเซฟนี้สามารถบันทึกได้แค่ปัจจุบันที่รับรู้ว่าเป็นตอนนี้ หรือก็คือจำเป็นต้องเซฟเอาไว้ก่อนล่วงหน้า ไม่ใช่ว่าตอนตายสามารถเลือกได้ว่า 'อยากกลับไปยังที่นั่นในตอนนั้น' ได้อย่างสะดวก

แถมข้อมูลการเซฟนี้ยังบันทึกได้มากที่สุดแค่อันเดียว ถ้าทำการเซฟใหม่ก็ดูเหมือนว่าข้อมูลในอดีตจะถูกเขียนทับ ถ้าตายครั้งหนึ่งจนถูกย้อนกลับแล้วข้อมูลที่ถูเซฟไว้ในตอนนั้นก็หายไปพร้อมความเจ็บปวดจากเข็ม ถ้าอยากกลับมายังสถานการณ์เดิมอีกก็จำเป็นจะต้องเซฟใหม่อีกครั้งหลังจากย้อนกลับมา สิ่งเหล่านี้ผมได้ทำการทดลองซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้งด้วยตนเองจนแน่ใจ ดังนั้นไม่ผิดแน่

จากปัญหาข้างต้นทำให้เรียกฟังก์ชันนี้ว่า 'ฟังก์ชันเซฟอย่างง่าย' หรือ 'ฟังก์ชันเซฟด่วน' อาจจะเหมาะสมมากกว่า 'ฟังก์ชันเซฟ' แต่ไม่ว่าจะอย่างง่ายหรืออย่างด่วนมันก็เป็นความสามารถที่เหนือ

18 Quick Save&Load ปริศنال่าท้าเวลา 2

ความเข้าใจของมนุษย์ พุดตรงๆ คือตัวผมที่มีมันอยู่ได้ก้าวข้ามมนุษยชาติไปแล้ว แข็งแกร่งที่สุด และไร้เทียมทานที่สุด เมื่อก่อนผมเคยคิดแบบนี้

ขอแค่ใช้ฟังก์ชันชีวิตก็จะไม่มีคำว่าพลาด ไม่มีทางแพ้ในการแข่งขันหรือการเดิมพัน ต่อให้เกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้นก็สามารถลบประวัติไม่วันนั้นได้หมดจดและเริ่มใหม่ได้อีกครั้ง สามารถเอาประสบการณ์ในอนาคตมาทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ดียิ่งขึ้นได้

เมื่อก่อนผมซึ่งรู้ว่ามียุทธยอดพลังมหัศจรรย์นี้อยู่กับตัวได้ใช้ฟังก์ชันอย่างพร่ำเพื่อทำอะไรมาหลายอย่าง ที่เข้าเรียนโรงเรียนตอนนี้ได้ก็เป็นเพราะได้ทำข้อสอบเข้ามัธยมต้นที่ทำพลาดไปใหม่ การสอบทั่วไปก็ได้ผลอย่างที่ต้องการจนตอนนี้ผมกลายเป็นอัจฉริยะผู้ปราดเปรื่องและมีผลการเรียนดีเยี่ยมไปแล้ว แถมในเมื่อรู้อนาคตก็สามารถชนะเกมและการพนันได้อย่างต่อเนื่อง ทำได้อย่างที่ใจต้องการจริงๆ

แต่ผมก็สนุกกับมันแค่เพียงช่วงแรก

ชีวิตที่สามารถเริ่มใหม่ได้นั้นหมดความน่าสนใจลงไปเรื่อยๆ เพราะอย่างไรก็เริ่มใหม่ได้ ทำให้ทั้งปัจจุบัน อนาคต และอดีตจึงจางลงกลายเป็นอะไรที่น่าเบื่อ เพราะสามารถลองทำได้หลายครั้งทำให้รู้ขีดจำกัดของตัวเองได้อย่างชัดเจน

ต่อให้ย้อนเวลากลับไปแก้ไขประวัติศาสตร์แค่ไหน สิ่งของเด็กมัธยมสองอย่างผมทำได้อย่างดีที่สุดก็แค่เพิ่มคะแนนสอบหรือเพิ่มค่าขนมเท่านั้น ไม่สามารถเปลี่ยนกระแสของประวัติศาสตร์ใหญ่ๆ หรือหลบเลี่ยงโศกนาฏกรรมที่จะเกิดขึ้น หรือกระทั่งช่วยเหลือคนที่จะต้องเจ็บปวดเพียงคนเดียวได้ ไม่สิ ไม่ได้ทำต่างหาก

แถมฟังก์ชันนี้ยังมีปัญหาใหญ่อยู่ สิ่งที่น่าจะเรียกได้ว่าเป็น

ข้อบกพร่องที่ใหญ่ที่สุดของมันนั้นผมไม่สามารถไปแก้ไขได้ และ
สักวันมันคงจะมาปรากฏวงหน้าผม

ผมซึ่งรู้ซึ่งถึงสิ่งเหล่านี้จนแทบเขียนจากคดีหนึ่งเมื่อประมาณ
สองเดือนก่อนได้สำนึกผิดในความหยิ่งยโสของตัวเอง ผมพยายาม
จะไม่ใช้ฟังก์ชันนี้เท่าที่จะทำได้ แล้วเลือกที่จะมีชีวิตอย่างถ่อมตน
และจริงจัง

...แต่ที่ว่า

"อันตรายนะครับ"

ผมพูดให้เนียนที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วคิดว่าคอเสื้อสูทของชาย
คนหนึ่งซึ่งส่งกลิ่นแอลกอฮอล์และกลิ่นแฉะๆ ของอาเจียนคลุ้งจาก
ทางด้านหลังก่อนจะตั้งไว้สุดแรง รถไฟด่วนวิ่งผ่านไปแล้วยัง
รวดเร็วห่างปลายจุมูกของชายซึ่งกำลังโศกจะล้มไปข้างหน้าเพียง
ไม่กี่เซนติเมตร

หูดหวัดเลย ท่าทางจะเฉียดฉิวกว่าที่คิด ชานชาลาตอนเข้า
คับคั่งพอสมควรแม้จะเป็นวันเสาร์ ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกให้
กับสภาพปัจจุบันที่ตัวเองเป็นคนเปลี่ยนแปลง จากสถานที่ซึ่งน่าจะ
กลายเป็นที่เกิดเหตุของอุบัติเหตุจากมนุษย์อันน่าสยดสยอง ผมจัด
ผมหน้าที่ยุ่งเพราะแรงลมให้เข้าที่ขณะมองท้ายขบวนรถไฟที่ผ่านไป
อย่างปลอดภัยโดยไม่ได้บดขยี้คน

"อีก อะ...อา..."

ชายที่ล้มกันจ้ำเข้าอยู่ข้างตัวผมครางอะไรบางอย่างขณะ
หน้าซีดหน้าแดงสลับกัน คงเพราะเพิ่งจะได้ลิ้มรสหัวพริบตาที่อยู่
ระหว่างความเป็นความตายไปหมาดๆ

พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นผู้คนรอบๆ ซึ่งเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดพุ่ง

ความสนใจมาที่พวกเรา

คงเพราะจินตนาการออกได้ง่ายๆ ว่าถ้าพลาดไปสักก้าวเดียวคงเกิดเรื่องเลวร้ายที่สุดขึ้นมาแน่ แต่ทุกคนจึงทิ้งระยะห่างประมาณหนึ่งด้วยสีหน้าแข็งเกร็งแปลกๆ ขณะมองพนักงานบริษัทที่กำลังเมากับนักเรียนชายมัธยมต้นที่ยืนอยู่ข้างๆ นักเรียนหญิงมัธยมปลายซึ่งในรอบที่แล้วร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่งเพราะเห็นชั่วพริบตาที่เกิดอุบัติเหตุเบิกตากว้างจ้องมองผม

ผมเริ่มรู้สึกอึดอัดจึงโดดขึ้นรถไฟธรรมดาขบวนถัดไปซึ่งมาในเวลาไม่ห่างกันนัก ผมมองนายสถานีซึ่งดูเหมือนจะสังเกตเห็นความผิดปกติได้จากที่ไกลๆ จึงรีบวิ่งมาครั้งหนึ่งแล้วมองชายที่ความจริงน่าจะตายไปแล้วคนนั้น

จะเป็นการฆ่าตัวตายจริงๆ หรือว่าแค่ล้มเพราะเมา เรื่องแบบนั้นผมไม่รู้ แต่เอาเป็นว่าชายคนนั้นรอดตายมาได้ ดวงตาซึ่งเบิกกว้างเริ่มจับไฟกัสนได้ช้าๆ แล้วมองหน้าผม ผมเฉลอหลบตาเพราะไม่อยากเห็นว่าสีหน้านั้นเป็นสีหน้าขอบคุณผู้ช่วยชีวิตหรือรังเกียจคนที่มาขัดขวางการฆ่าตัวตายกันแน่

ประตูปิดลงพร้อมเสียงอิเล็กทรอนิกส์เป็นจังหวะ

รถไฟวิ่งออกไปโดยทิ้งชายคนนั้นไว้บนชานชาลาสถานี ผมหันหลังให้ประตูอยู่ในขบวนรถไฟซึ่งรอบก่อนไม่ได้ขึ้นแล้วถอนหายใจ

ผมไม่ได้ช่วยเพราะอยากได้คำขอบคุณ แน่แน่นอนว่าไม่มีเหตุผลเรื่องมนุษยธรรม แล้วก็ไม่ได้อยากพูดว่าชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดผลอะไร การฆ่าตัวตายก็ไม่ใช่อะไรดี จะว่าไปนี่มันเป็นคำพูดที่ผมไม่สมควรจะพูดมากที่สุดในโลกนี้เลยแฮะ

ผลสุดท้ายก็เป็นแค่ความพอใจของตัวเอง

ผมก็แค่ลบเรื่องที่ทำให้ตัวเองเสียอารมณ์ออกไปเท่านั้น แค

ไม่ชอบใจที่ต้องเข้าไปพัวพันกับอุบัติเหตุจากคนไร้สาระจนไปไม่ทัน
 นัด ไม่ได้สนใจชีวิตของชายคนนั้นเลยแม้แต่น้อย ในความหมายหนึ่ง
 นี้เป็นเรื่องของอีกเกิ้ลวนๆ

ผมเผละอหยังผมเพราะความเกลียดตัวเองที่เกิดขึ้นกะทันหัน
 "...หืม?"

อาจเพราะการกระทำนี้ไปกระตุ้นอะไรบางอย่าง ความคิดผม
 จึงสะดุดลง

ความรู้สึกผิดแปลก เหมือนไม่มีสิ่งที่น่าจะมี

ความสงสัยนั้นคลี่คลายในทันที

ร่างที่เห็นในวาระสุดท้ายของรอบที่แล้วและติดแน่นอยู่ใน
 ความทรงจำ

ผมไม่เห็นชายผมขาวที่เห็นก่อนตายในรอบที่แล้วซึ่งคิดเป็น
 เวลาที่รู้สึกได้ก็ประมาณสองชั่วโมงก่อนคนนั้นบนบานขานขาลาเมื่อกี้
 สีสผมแบบนั้นไม่น่าจะหาไม่เจอหรอกนะ

เอาเถอะ เมื่อก็ผมรีบร้อนออกมาจากที่นั่นด้วย อาจแค่
 บังเอิญไม่ผ่านเข้ามาในสายตาก็ได้ แต่ยังมีอะไรบางอย่างคาใจอยู่
 รู้สึกเหมือนได้เห็นอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับเขาซึ่งสำคัญมากใน
 พริบตาที่รถไฟชนกระแทกเมื่อตอนท้ายสุดของรอบที่แล้ว

อะไรกันนะ จำได้ว่ารูปร่างเขาน่าจะอายุประมาณยี่สิบปี แต่
 ใบหน้ากลับดูแก่อย่างประหลาด ใบหน้าไร้สีหน้าราวใสน้ำจาก
 มือทำผอมเหมือนเส้นลวด ส่วนนอกนั้นก็จำไม่ค่อยได้แล้ว รู้สึก
 เหมือนถูกพุดอะไรแปลกๆ ในพริบตาสุดท้ายด้วย...

"...ฮ๊ะ!"

ระหว่างนี้กลุ่มเรื่องแบบนั้นอยู่ รถไฟก็ออกจากสถานีที่จะ
 ลงแล้ว ถึงจะรีบหันกลับก็สายเกินไป ประตูปิดลงและรถไฟก็

เคลื่อนขบวนออกมา ผมมองสถานีที่จะลงห่างไกลออกไปจากทาง
หน้าต่างขณะที่หมดแรงฮวบในทันที ผมเฝินผู้โดยสารซึ่งเห็นการ
กระทำนั้นทั้งหมดจนหัวเราะคิกคักอย่างสุดกำลังแล้วถอนหายใจ
เฮือกใหญ่เป็นครั้งสุดท้าย

วันนี้ดวงแยมที่สุดจริงๆ ด้วย

-2-

อาคารเรียนในวันเสาร์ซึ่งไม่ถูกผูกมัดไว้กับตารางเรียนมี
บรรยากาศสงบต่างจากทุกที ได้ยินเสียงเพลงของชมรมเครื่องเป่า
ดังกาไกลๆ กับภาพการฝึกซ้อมของชมรมกีฬา แสงอาทิตย์อันอบอุ่น
ผิวดิวสัยเตือนกุมภาพันธ์ช่วยให้จิตใจที่กำลังหงุดหงิดของผม
ผ่อนคลายลง

โรงเรียนเอกชนทาคานาอะเป็นโรงเรียนซึ่งมีทั้งมัธยมต้นและ
มัธยมปลาย ตั้งอยู่ทางตะวันออกของเมืองเซ็งงาคุ และเป็นโรงเรียน
ที่ผมสังกัดอยู่ด้วย ผมวิ่งลอดประตูหน้าซึ่งโอ้อ่าเกินเหตุแล้วข้าม
ระเบียงเชื่อมระหว่างอาคารเรียนแผนกมัธยมต้นกับอาคารเรียน
แผนกมัธยมปลาย ที่อยู่ในป่าข้างหน้าคืออาคารชมรมสายวัฒนธรรม
ที่หมายในวันนี้

อาจเพราะมีชมรมสายวัฒนธรรมที่ต้องมาทำกิจกรรมกระทั่ง
ในวันหยุดน้อย ภายในอาคารจึงเจียบกริบ ผมคิดว่าแถวนี้มีชมรม
น่าสงสัยรวมตัวกันอยู่จนทำให้ปกติก็มีคนผ่านน้อยอยู่แล้ว พลาง
มุ่งหน้าไปตามระเบียงอันคุ้นเคย จนมาถึงหน้าห้องซึ่งเป็นที่หมาย

"สายไปเจ็ดนาที่หรือ..."

ทั้งที่จับชีวิตตัวเองไปหนึ่งครั้งแต่กลับยังต้องอยู่ในสถานการณั

แบบนี้ ผมเงยหน้าขึ้นจากนาฬิกาข้อมือที่แสดงความจริงอันว่างเปล่าให้เห็นแล้วถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเอามือจับลูกบิดประตู

"อรุณสวัสดิ์ครับ"

ผมทักทายคนที่อยู่ข้างในนั้นขณะเปิดประตูไม้ซึ่งมีป้าย 'ชมรมวิจัยพลังพิเศษ' แหวนอยู่

บรรยากาศรอบข้างเปลี่ยนไปในพริบตา

ภายในห้องมืดสลัวเพราะม่านหนาถูกปิดไว้

ในตู้มีอุปกรณ์ทดลองน่าสงสัยตั้งเรียงราย บนชั้นหนังสือมีหนังสือปกหนังเก่าคร่ำจันเหมือนจะใช้เรียกปีศาจออกมาได้ มีเหล่าสัตว์จริงที่ถูกตัดพินิจดูเหมือนของปลอมวางอยู่กับของต่างๆ ที่เหมือนจะมีเบื้องหลังว่าเป็นของซึ่งเหลือมาจากตอนที่ชมรมวิจัยพลังพิเศษเคยยึดที่นี้เป็นห้องชมรม ห้องนี้ให้บรรยากาศสงบอยู่สบายแม้จะมีฝุ่นจับนิดหน่อย

ภายในห้องยังคงเป็น 'ชมรมวิจัยพลังพิเศษ' เหมือนเดิม

และร่างของเธอซึ่งนั่งเปิดหนังสืออ่านโดยอาศัยแสงจากโคมไฟตั้งพื้นอยู่บนเก้าอี้พับที่มุมห้องนั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนไปจากเมื่อวานแม้แต่น้อย ผมดำยวถึงเอวกับผิวขาว ร่างสูงเพรียวที่ห่อหุ้มด้วยบรรยากาศเปราะบางทว่างามสง่า และเบื้องหลังแว่นดูทรงภูมิก็มีรอยยิ้มสงบเหมือนทุกที่...เสียเมื่อไร

"อะ...อ้าว? รุ่นพี่โทคิวะ"

"อรุณสวัสดิ์ ซาคากิคุง มีอะไรจะแก้ตัวไหม"

โทคิวะ ยูเมโนะ นักเรียนมัธยมสี่โรงเรียนทาคานาอะ และประธานชมรมวิจัยพลังพิเศษที่ผมสังกัดอยู่

น้ำเสียงเธอนิ่งสงบเหมือนทุกที่และสีหน้าก็ยิ้มอยู่จริงๆ แต่ดวงตานั้นไม่ได้ยิ้มด้วยเลย รู้สึกเหมือนอุณภูมิในห้องลดลงประมาณ

หนึ่งองศา

ไม่รู้ทำไม แต่รุ่นพี่ผู้ปกติไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ไม่เคยหวั่นไหว ต่อให้เกิดระเบิดก่อการร้ายขึ้นตรงหน้าก็คงยิ้มอย่างสงบให้เห็นแล้ว บอกว่า 'ตายจริง เกิดเรื่องใหญ่แล้ว' คนนั้นท่าทางจะโกรธผมอยู่ ไม่นึกว่าการมาสายเจ็ดนาทีกะร้ายแรงขนาดนี้ ก็จริงอยู่ว่าอุตุสำหรับ ขอให้มาเพื่อผม ถ้าจะโกรธเพราะมาสายก็คงเป็นเรื่องธรรมดา...

"เรื่องที่มาสายนะยังงี้ก็ได้ ฉันเองก็เพิ่งมาถึงเหมือนกัน"

เธอก็คงอ่านอะไรได้จากสีหน้าผม รุ่นพี่จึงเดาคำตอบได้ก่อน แล้วพูดหัวงงๆ

"เอ๊ะ? ถ้างั้น...?"

พลองทำไขสือดูทั้งที่สังหรณ์ไม่ดี รุ่นพี่ก็หันคอมไฟตั้งพื้น มาทางนี้แล้วหรือตกลงเล็กน้อยก่อนจะถามว่า

"เธอมาที่นี้ในวันนี้ซึ่งปกติน่าจะเป็นวันหยุดเพื่ออะไร"

แสงจ้ามากอย่างกับกำลังสอบสวนผู้ต้องสงสัยเลย

"ระ...เรื่องนั้น..." ผมซึ่งอยู่ในท่ายืนตัวตรงไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ตอบคำถาม "เพื่อมาให้รุ่นพี่ตีวสอบครับ"

ในตารางผลการเรียนนั้นผมกลายเป็นอัจฉริยะซึ่งห้าปีจะมีสักคนในแผนกมัธยมต้น รักษาคะแนนเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ทุกวิชา ไปได้เป็นประจำ และในสมุดพกก็ได้ผลการประเมินสูงสุด 'S ทั้งแผง' อยู่เสมอ แต่ทั้งหมดเป็นผลสอบปลอมๆ ที่ได้มาจากการใช้ฟังก์ชัน เซฟไปในทางที่ผิด เป็นแค่การโกงเท่านั้น ความสามารถของตัวเองเองอย่างดีก็อยู่ล่างๆ ของระดับกลาง หรืออย่างแย่ก็กลางๆ ของระดับล่าง ของจริงกับการประเมินแตกต่างกันจนแทบหน้ามืด

ที่ผ่านมาแม้จะรู้สึกถึงความเปล่าประโยชน์ของการกระทำนั้นแต่ผมก็หยุดใจไม่ได้เพราะสายตาคบรอบข้างกับความคาดหวัง

จากพ่อแม่และอาจารย์ แต่คดีเมื่อสองเดือนก่อนทำให้ผมสำนึกผิดกับการใช้ชีวิตของตัวเองแล้วพยายามจะลดละการใช้ฟังก์ชันเซฟด้วยเหตุผลเห็นแก่ตัว

และผลของมันก็ทำให้ผมไม่อยากนึกถึงผลสอบปลายภาคเรียนที่สองคราวก่อนอันน่าเศร้าอีก

ผมลองพยายามดูหนังสือสอบเพื่อเป็นการเผชิญหน้ากับตัวเองปลอมๆ ที่สร้างขึ้นมาเอง แต่แม้ผมซึ่งเดิมทีก็ไม่ได้หัวดีอะไรมากอยู่แล้วจะพยายามไป สุดท้ายก็ได้แค่แกล้งทำ โศกนาฏกรรมเกือบตกทุกวิชาสร้างความตกตะลึงให้พวกอาจารย์ มีการติดต่อไปหาพ่อแม่ โดนกระทั่งเรียกเข้าห้องครูใหญ่เพราะเป็นห่วงว่ามีคามผิดปกติในชีวิตส่วนตัวหรือเปล่าจนกลายเป็นเรื่องราวใหญ่โต

ขึ้นการสอบครั้งต่อไปยังจบด้วยผลลัพธ์เลวร้ายอีก อยากรู้ว่าแต่ปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิจะได้รับผลกระทบเพราะการสอบซ่อมเลยผลการเรียนที่ผ่านมาอาจจะถูกสงสัยว่าทุจริตไปด้วยก็ได้ ความสงสัยนั้นอาจจะไม่ผิดละนะ แต่ถ้าเป็นไปได้ผมก็อยากหลีกเลี่ยงมันไว้

ดังนั้นเพื่อพยายามให้ได้ผลการเรียนอย่างที่ผ่านมาในการสอบปลายภาคเรียนที่สามครั้งต่อไปด้วยความสามารถจริงๆ ผมจึงขอความร่วมมือจากรุ่นพี่โทคิวะผู้เป็นทั้งรุ่นพี่ในชมรมและเคยถูกเรียกว่า 'อัจฉริยะซึ่งสิบปีจะมีสักคนของแผนกมัธยมต้น' จนถึงหนึ่งปีก่อนนั่นเอง การเรียนเสริมพิเศษในวันเสาร์ทุกสัปดาห์ก็เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องนี้

"ถูกต้องแล้ว" รุ่นพี่โทคิวะพยักหน้าอย่างแรงเหมือนรอจังหวะ "ฉันประทับใจกับท่าที่แม่ในสถานการณ์ซึ่งถูกบีบคั้นก็ไม่คิดจะหนีไปหาทางที่ง่ายกว่า พยายามจะเอาชนะภาพลวงตาในอดีตด้วยความสามารถของตัวเองจนถึงที่สุดมาก เผลอประทับใจกับการ

เติบโตของซากาคิกุงที่คิดจะลดละการใช้พลังของตัวเองแล้วมีชีวิตอยู่อย่างตรงไปตรงมาด้วย"

รุ่นพี่ไทคิอะพูดรัวด้วยน้ำเสียงร้อร่นเหมือนเป็นพ่อแม่หรือผู้ปกครองผม

"...ทั้งที่เป็นอย่างนั้น..."

อ๊ะ แยะละสิ ใช้อย่างนั้นจริงๆ ด้วยหรือ

"กลับไปใช้ความสามารถที่อุตสาหกรรมลดละไว้เพื่อไม่ให้มาเรียนสายนี่หมายความว่าไง เรื่องแบบนี้คนเขาเรียกกันว่าผิดขั้นตอนนะ แล้วยังมีคำใกล้เคียงกันว่าเรียงลำดับความสำคัญผิด อยู่ในขอบเขตที่จะออกสอบวิชาภาษาปัจจุบันคราวต่อไป แล้วถ้าดูจากแนวโน้มของอาจารย์มัตสึกิที่รับผิดชอบวิชานี้ก็มีความเป็นไปได้สูงที่จะออกสอบถือโอกาสนี้จำเอาไว้ละ"

"คะ...ครับ...อ้อ แต่ว่า..."

ผมทำท่าจะเล่าเรื่องที่สถานี...เรื่องพนักงานบริษัทที่เมากับรูปถ่ายครอบครัวของเขาออกไปในทันที แต่ก็ไม่เอาดีกว่า จริงๆ ตัวผมเองรู้อยู่แล้วว่ามันเป็นแค่เบื้องหน้าที่เรียกว่าการเสแสร้งยังไม่ได้ด้วยซ้ำ แถมนางที่คงถูกเธอมองออกด้วย

"แต่ว่า?"

ผมหน้ารุ่นพี่ไหวเล็กน้อย แล้วเธอก็ถาม ผมเลิกคิดจะแก้ตัวแล้วเปลี่ยนไปเรื่องอื่นที่น่าจะปลอดภัยกว่า

"ทำไมถึงรู้ว่าผมตายไปครั้งหนึ่งระหว่างทางมาที่นี่ละครับ แถมนยังรู้เหตุผลอีก"

"เรื่องนั้น คุณน่าจะพอจะรู้แล้วละ"

รุ่นพี่ไทคิอะลดคิ้วซึ่งเลิกขึ้นเล็กน้อยลงแล้วตอบด้วยน้ำเสียงเหมือนเป็นเรื่องปกติ

"แถมเมื่อที่ซาคากิคุงยังพยายามไม่สบตาฉันด้วยใช่ไหมล่ะ ซาคากิคุงที่เข้ามาในห้องเมื่อที่ตกทายฉันก็จริง แต่อันดับแรกเธอ มองไปรอบๆ ดูสภาพกับของในห้องก่อน ต่อมาก็สังเกตเห็นตั้งแต่คอฉัน ลงไปแล้วสุดท้ายจึงค่อยมองหน้า ฉันคิดว่าไม่ว่าเธอจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม แต่มันก็เกิดจากการพยายามเลี่ยงไม่ให้เรื่องที่ทำให้ รู้สึกผิดต้องเปิดเผยออกมาเพราะสบตากับฉัน แล้วเมื่อที่ฉันยังได้ยิน เรื่องมีพนักงานบริษัทที่เกือบตกลงไปในรางรถไฟถูกนักเรียน มัธยมต้นท้องถิ่นช่วยชีวิตเอาไว้ได้หูดหวิดที่สถานีซึ่งใกล้บ้านเธอ ที่สุดอีก นั่นคือเธอสินะ?"

รุ่นพี่โทคิจะร้ายยาวเหมือนร้องเพลง ผมทำคอตกด้วยความรู้สึก เหมือนเป็นคนร้ายตัวจริงที่ถูกไล่ต้อนในนิยายนักสืบ ไม่นึกว่า เหตุการณ์เมื่อที่ก็จะกลายเป็นข่าวแล้ว สังคมข่าวสารนี้ใกล้จะมัด ไม่สิ ที่น่ากลัวจริงๆ คือเครือข่ายข่าวสารของรุ่นพี่โทคิจะที่ได้ข่าว นี้มาในทันทีต่างหาก

"พอจะเดาเหตุผลที่เธอซึ่งถ้าได้ช่วยชีวิตคนคนหนึ่งไว้แล้วจะ รู้สึกภูมิใจนิดๆ ก็ไม่แปลกอะไรแต่กลับถอนหายใจก่อนจะเข้าห้อง และทำสีหน้ารู้สึกผิดได้ไม่ยากหรอก ยิ่งงี้ก็คงจะถอนใจให้กับ ความอ่อนแอของตัวเองที่ใช้พลังไปอย่างไม่บริสุทธิ์ใจ หวังจะเอา เรื่องช่วยคนมาเป็นข้อแก้ตัวและความสมเพชที่ถึงอย่างนั้นก็ยังมา สลายใช่ไหมล่ะ"

เป็นตามันทุกประการ

ผมมองนักเรียนรุ่นพี่ที่นั่งอยู่ตรงหน้าด้วยความรู้สึกที่บอก ไม่ถูกว่าประทับใจที่ต้องเป็นแบบนี้ หรือว่าหวาดกลัวกันแน่ ความ ยอดเยี่ยมจริงๆ ของคนคนนี้ไม่ใช่รูปร่างหน้าตาสะสวยขนาดทุกคน ต้องเหลียวหลังหรือความรู้กับเครือข่ายข้อมูลที่กว้างขวางจนน่ากลัว

อาวุธอันดับหนึ่งของเธอคือเขาวงมณีปัญญาและพลังการสันนิษฐานนี้ต่างหาก

สายตาสังเกตการณ์ที่สามารถมองเห็นที่อีกฝ่ายคิดอยู่ออกได้อย่างแม่นยำจากสีหน้าเล็กๆ น้อยๆ กิริยาท่าทาง และลักษณะของเสียง กับออร่าประหลาดซึ่งห่อหุ้มทั้งร่างอยู่เสมอทำให้เธอเป็นที่หวาดกลัวของคนรอบข้างในฐานะ 'นัยน์ตาพันลี้'

วันนี้นัยน์ตาพันลี้ของเธอก็ดูจะยังเฉียบคมเหมือนเดิม ผมผ่นคลายความเกร็งจากทั้งร่างแล้วยกมือสองข้างขึ้นพร้อมทรงขาในใจ

"...เดาได้ไม่ยากเลยหรือครับ"

"ฮือ แต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอะไร การช่วยคนก็ปฏิเสธไม่ได้ ฉันอาจไม่มีสิทธิ์พูดอะไรไปมากกว่านี้..." รูนพีโทคิดว่าจะแล้วก็มียี่สิบหน้าครุ่นคิด "แต่คนที่ฆ่าตัวตายก็มีเหตุผล แรงบันดาลใจ และความจำเป็นในแบบของพวกเขา และการกระทำของเธอก็เป็นการเหยียบย่ำการตัดสินใจของพวกเขาด้วย อย่าลืมนะตอนนี้เด็ดขาดละ เพราะสำหรับคนทั่วไปแล้ว การฆ่าตัวตายคือหนทางสุดท้ายจริงๆ"

"..."

ใช่ออย่างนั้นจริงๆ การฆ่าตัวตายสำหรับผมเป็นแค่หนึ่งในการกระทำที่สามารถเลือกได้ตลอดเวลา สำหรับคนอื่นแล้วมันไม่ใช่ คงเป็นการกระทำที่ต้องมีการตัดสินใจและเตรียมใจอย่างมากจึงจะทำได้ พนักงานบริษัทที่ผมช่วยไว้ตามอารมณ์คนนั้นเองก็ด้วย

ผมโดนความคิดแบบนั้นเข้าครอบงำจนเงิบไป รูนพีจึงพูดต่อ

"เดิมทีเธอนะคือค่าชีวิตตัวเองถูกกินไป ต่อให้ไม่ตายยังไงการฆ่าตัวตายก็ไม่ใช่ว่าดีกับจิตใจของเธอด้วยไม่เฉพาะแต่ร่างกาย ฉันแนะนำไม่ให้ยุ่งๆ หลายต่อหลายครั้งแล้วนะ เวลาที่จะใช้ต้อง

มีการเตรียมใจและตัดสินใจที่คู่ควรด้วย"

ประโยคเตือนที่พักหลังถูกว่าบ่อยๆ มันถูกต้องและตัวผมเองก็สำนึกอยู่ จึงได้แต่พยักหน้าอย่างจริงจัง

'อย่าใช้มั่วๆ อย่าฟังฟังก็ซัน' นี่คือสโลแกนที่ผมตั้งให้กับชีวิตตัวเองเมื่อสองเดือนก่อน แต่ถ้าดูสภาพปัจจุบันแล้วก็ไม่ถือว่ารักษาไว้ได้ตลอดรอดฝั่งเท่าไรละ

"...จะจำใส่ใจไว้ครับ"

"จ้ะ ขอบคุณมาก"

ได้ยินแล้วสีหน้าของรุ่นพี่ก็ผ่อนคลายลง เป็นรอยยิ้มจริงๆ ที่เพิ่งได้เห็นครั้งแรกในวันนี้

และอย่างที่รู้จากการสนทนาที่ผ่านมา รุ่นพี่โทคิดจะรู้เรื่องที่ผมมีฟังก์ชันเซฟ ถึงจะบอกแบบนี้...แต่เรื่องนี้ผมไม่เคยถามอย่างละเอียดจึงไม่แน่ชัดนัก แต่ดูเหมือนพี่ชายของเธอซึ่งปัจจุบันหายสาบสูญไปจะมีฟังก์ชันเซฟเช่นเดียวกันกับผม

ด้วยเหตุนี้เมื่อสองปีก่อนเธอจึงสังเกตเห็นตัวจริงของ 'อัจฉริยะที่ห้าปีจะมีสักคน' ที่ใช้ฟังก์ชันทำตามใจชอบ และคงเพราะสนใจคนที่แบกรับชะตากรรมแบบเดียวกับพี่ชายไว้จึงลักผมเข้ามาสู่ชมรมวิจัยพลังพิเศษนั่นเอง ผมผู้ไม่ได้สนใจเรื่องลึกลับหรือพลังจิตอะไรเป็นพิเศษได้มาสังกัดชมรมเล็กกระจัดอยู่ที่นี่ก็เพราะเหตุนี้

"เออละ"

รุ่นพี่โทคิดจะยื่นขึ้นเหมือนจะบอกว่าจบเรื่องแล้ว ก่อนจะเปิดม่านหน้าต่างห้องที่มีรอยร้าวซึ่งปิดไว้เพื่อช่วยในการแสดงอากาศเย็นกับแสงแดดเหมือนทีมแทงเข้ามาในห้องพัดไล่อุณหภูมิอากาศ อิมครีเมเมื่อครู่ออกไปหมด

เพราะความมืดที่ผ่านมาจึงไม่ทันสังเกตเห็นว่ามีสมุดน้ำต

กับหนังสืออ้างอิง และพจนานุกรมกองสุ่มกันเหมือนหอคอย
บนผนังมีโปสเตอร์เขียนด้วยพู่กันว่า 'เป้าหมาย คะแนนเต็มทุกวิชา'
แปะไว้ บนหน้าผากรุ่นพี่ที่หันกลับมาพันผ้าพันศีรษะเขียนคำว่า
'หนึ่งในญี่ปุ่น'

"อีกสองสัปดาห์จะถึงวันสอบ งั้นก็มาตั้งใจพยายามกันเถอะ"
รุ่นพี่โทคิวะประกาศเสียงดังโดยมีแสงสว่างส่องอยู่ข้างหลัง
ท่าทางยกมือข้างหนึ่งขึ้นร้อง "สู้ๆ สู้ตาย" นั้นทำเอาผมอึด
ตามไปด้วย

-3-

"แล้วก็นะ..."

รุ่นพี่โทคิวะเปิดฉากสนทนาขึ้นในตอนเย็นที่นอกหน้าต่างถูก
ล้อมเป็นสี่แดงกำแล้ว

ผมซึ่งกำลังตรวจสอบข้อสอบข้อที่รุ่นพี่เตรียมให้อย่างตรงไปตรงมา
เป็นอย่างสุดท้ายของวันนี้หยุดมือแล้วเงยหน้าขึ้น

"ตรงนี้ผิดเพราะแค่เผอเรอใช้คันจิผิดตัว ผมว่าให้สามเหลี่ยม
ก็พอ ไม่น่าผิดถึงขั้นให้กากบาทนะ"

"ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้น คือว่านะ..."

รุ่นพี่อึ้ง ส่วนผมเขียนแก้สามเหลี่ยมที่ให้เพราะอ่อนข้อให้
ตัวเองเป็นกากบาทอย่างอิดออด แวดตาซึ่งทุกที่จะมองตาผมตรงๆ
เหมือนซุดค้นลงไปจนถึงส่วนลึก ไม่รู้ทำไมกลับลอกไปมามองนอก
หน้าต่างและในห้อง

อีกแล้ว วันนี้รุ่นพี่แสดงท่าทางแบบนี้ให้เห็นอยู่ตลอด รู้สึก
เหมือนพยายามจะบอกอะไรที่พูดยากกับผมเลย ตอนแรกผม

32 Quick Save&Load ปรีศนาล่าท้าเวลา 2

เป็นห่วงว่ามีอะไรติดอยู่ที่หน้าหรือไม่ได้รู้ดชิป แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ออย่างนั้น

ผมไม่ใช่รุ่นพี่จึงไม่สามารถมองภายในใจออกได้จากการเคลื่อนไหวนั้น รู้แค่ว่าท่าทางแปลกๆ เท่านั้น

"...มีอะไรหรือครับ"

"คือว่านะ..."

รุ่นพี่ก้มหน้าลง ใบหน้าด้านข้างที่เห็นอยู่ในห้องซึ่งอาทิตย์ยามเย็นสอดแสงเข้ามาจนเป็นสีแดงก่ำทำให้ผมผลอใจเต็นแรง คิ้วได้รูปย่นเข้าหากัน สีหน้าเธอเหมือนกำลังกลุ่มใจอะไรสักอย่างอย่างจริงจัง

"..."

"รุ่นพี่โตคิดอะ?"

รุ่นพี่เงยบลงอีก ยิ่งเป็นคนปกปิดไม่แสดงสีหน้าอื่นนอกจากรอยยิ้มให้เห็นก็ยิ่งทำให้เป็นห่วงเข้าไปใหญ่ ผมจึงเข้าไปใกล้ แต่กลับถูกจับไหล่ห่มบเข้าอย่างกะทันหัน

"ซาคาากิคุง!"

"คะ...ครับ"

"..."

"อะ...เอ่อ...?"

เมื่อถูกมองจากระยะประชิด ผมจึงผลอหลบตาตั้งท่าเตรียมหนี แล้วรอคำต่อไปที่ปากเล็กๆ นั้นจะพูดออกมา ขณะรู้สึกหัวใจเต้นเร็วขึ้นเพราะใบหน้ารุ่นพี่ที่ได้เห็นใกล้ๆ

"...พรุ่งนี้วันที่สิบสี่ กุมภาพันธ์ แล้วก็เป็นวันอาทิตย์"

"ครับ"

วันที่สิบสามวันนี้เป็นวันเสาร์ ดังนั้นวันที่สิบสี่พรุ่งนี้ก็ต้องเป็น

วันอาทิตย์ ไซอย่างนั้นจริงๆ ไม่ผิดหรอก

"แล้วซาคาคิคุง..."

"ครับ..."

"พรุ่งนี้มีนัดอะไรไหม"

"...ครับ?"

รุ่นพี่โทคิวะจึงทวงถามด้วยสีหน้าจริงจัง ผมนึกทวนคำที่เธอพูดในหัวหลายครั้งแล้วพิจารณาความหมายของมันอย่างถี่ถ้วนสองสามรอบ จากนั้นจึงทวนคำนั้นในสมองอีกที

"...ครับ!?"

"ถ้าไม่มีนัดอะไรล่ะก็ ฉันมีที่ที่อยากให้ไปด้วยกันหน่อยนะ..."

"เอ๊ะ อะ...เอ๊ะ?"

นัดในวันหยุด? ที่ที่อยากให้ไปด้วย?

ผมผลัดขณะถอยหลังแล้วยืนขึ้น ก่อนจะถอยกรูดโดยไม่สนใจว่าขาที่ก้าวถอยหลังจะไปเตะเก้าอี้กระเด็น

เดี๋ยวก่อนสิ นี่มันแปลว่าอย่างนั้นหรือ แม้จะรู้ว่ามันก้าวกระโดดเกินไปแต่ความคิดผมก็เริ่มสับสน ผมเอามือจับหน้าอกรวบรวมสมาธิไว้ที่ลมหายใจ พยายามจะสงบซึ่งเริ่มต้นไม่เป็นจังหวะ แม้จะสั่งว่าอย่าร้อรอน ใจเย็นไว้ แต่ร่างกายผมดูจะไม่ยอมฟังเลย

ก็มันจริงไหมล่ะ ถ้าโดนรุ่นพี่โทคิวะคนโน้นถามแบบนี้ด้วยสีหน้าลัดกลุ้มแบบนั้น ไม่ว่าใครก็ต้องคิดถึงวัตถุประสงค์ทั้งนั้นแหละ

ใช่ แถมเมื่อก่อนผมยังเคยถูกสารภาพรักแบบอ้อมๆ จาก 'เธอในโลกนั้น' ที่ 'โลกซึ่งหายไปจากประวัติศาสตร์' อันนานมาแล้วอีก

ที่ผ่านมาผมพยายามไม่คิดถึงมันเท่าที่จะทำได้ แต่เธอในโลกนี้ซึ่งผมผ่านชีวิตมาแทบจะแบบเดียวกับ 'โลกโน้น' เองก็น่า

34 Quick Save&Load ปรีศนาล่าท้าเวลา 2

จะ...ไม่ นั่นมันหลงตัวเองแล้ว ที่ผ่านมาก็มีเรื่องแบบนี้ตั้งหลายหน
นี่นา อย่างก่อนหน้านี่ก็มีขอให้ไปช่วยถือของตอปปี้ไปซื้อของแต่ง
ห้องชมรม ก่อนหน้านั้นอีกก็เคยชวนไปดูการแสดงของผู้มีพลัง
วิญญาณของปลอมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการทำกิจกรรม

คราวนี้เองก็ต้องเป็นแบบนี้แน่ หรือไม่ก็เป็นการสอนเสริม
ให้ผมซึ่งผลการเรียนวันนี้ไม่ดีนัก คงประมาณนั้นล่ะ ไซ้แล้ว ต้อง
เป็นแบบนี้แน่ ไม่สิ แต่ว่าทั้งตอปปี้แล้วก็ก่อนหน้านั้นรุ่นพี่ไม่ได้
ทำหน้าที่จริงจังแบบนี้ แล้วก็ไม่ได้เกริ่นอะไรแปลกๆ ด้วย แต่ว่า...

"ซาคาคิคุง?"

"ครับ!"

ทั้งที่ไม่ได้ฝึกทหารแต่ร่างกายผมกลับทำท่ายืนตรงอีก

"แล้วว่าไง...พຼ່ງนี้ละ"

"คะ...ครับ เรื่องนั้นแน่นอนว่า..."

ว่าง แต่ตอปปี้ที่กำลังจะตอบแบบนี้ก็ออกไป ปากของผมก็
แข็งที่อึ้งขึ้นมาก่อนจะได้เอ่ยคำต่อไป

เพราะนึกขึ้นได้ว่าพຼ່ງนี้ผมมีนัดแล้ว

ถึงจะลืมไปสนิท แต่เมื่อวานก่อนนอนจู่ๆ ก็มีโทรศัพท์มาจาก
'ยัยนั่น' เรียกให้ไปที่บ้านตอปปี้พຼ່ງนี้ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ
นอกจากสายจะตัดไปโดยไม่แม้แต่จะให้เวลาทางนี้ปฏิเสธแล้ว ยัง
เป็นการเรียกไปโดยมีเงื่อนไขไว้ก่อนว่าถ้าไม่ยุ่ง เลยอาจจะพูดได้ทั้ง
ว่ามีและไม่มีนัด...

"เฮ้อ..."

ผมพยายามจะใช้สมองอย่างเป็นปกติแต่ก็ทำไม่ได้อย่างใจ
คิดถึงสถานการณ์ในตอนนี ความคิดต่างๆ เรื่องราว กำไรขาดทุน
คิดหาเหตุผล แล้วคาดหวังกลับไปเอง

รุ่นพี่โทคิวะซึ่งนั่งจ้องผมอยู่ตรงหน้า กับ 'ยัยนั่น' ที่อยู่ปลาย
สาย

แม้นิสัยจะตรงกันข้ามแต่ก็เป็นสองคนที่สำคัญมากสำหรับ
ผมในโลกนี้

สถานการณ์ซึ่งถูกชวนจากสองคนนี้ในเวลาเดียวกัน
นี่มันใช่จริงๆ ตอนนั้นผมกำลังถูกบีบให้เลือกตัวเลือกหนึ่งในสอง
ทำอะไรดีล่ะ ฐานะของทางไหนก็ตัดทิ้งลำบาก แล้วการเลือก
ทั้งสองทางก็ทำทางจะยากเหมือนกัน

ตัวเลือกที่ปรากฏขึ้นมา หัวข้อที่เคยเห็นแล้วครั้งหนึ่ง รุ่นพี่
หรือ 'ยัยนั่น'

เมื่อก่อนหลังจากลัดดูล้อมอยู่นานผมก็เลือกฝ่ายหนึ่งไป แต่
ตอนนั้นมีชีวิตของ 'ยัยนั่น' เป็นเดิมพัน 'ไม่สิ ตอนนั้นผมก็ไม่เคย
เสียใจทีหลังกับตัวเลือกนั้นแม้แต่น้อย...แต่ว่าไงดีล่ะ พอเป็นตอนนี้
แล้วมันเลือกยากมาก ไม่เจอปัญหาใดๆ แบบนี้มานานแล้ว อ่า
ทำอะไรดี เลือกไม่ถูกเลย พอกลุ่มกับตัวเลือกนี้มากๆ เข้าผมก็
เพลอเซฟสภาพปัจจุบันไป

แล้วหลังจากนั้นก็รู้สึกเกลียดตัวเองขึ้นมาอย่างแรง
โ้วว้ย อะไรกันนี้ คนอย่างผมนี่มัน ไม่ใช่แค่เปรียบเทียบ
ระหว่างสองคน แต่ยังเซฟในสถานการณ์นี้เพื่อไม่ว่าจะเลือกทางไหน
ก็จะได้ไม่เสียใจทีหลังอีก! เพิ่งพูดอยู่หยกๆ ว่าจะไม่ใช้โดยไม่มี
เหตุผล เจ้าหมอนี่ คิดจะเล่นเกมจีบสาวหรือไง เจ้าเลว เจ้าอ่อน
ซี่แย้ จอมซี่ชลาด

ผมแผลอกุมศีรษะแล้วด่าตัวเองอยู่ในหัว ทั้งที่รู้ว่านี่เองก็เป็น
แค่การหนีความจริงแต่ก็หยุดไม่ได้ ทั้งที่เดิมทีตัวผมเองก็น่าจะรู้อยู่
แล้วว่าความคิดหลายใจแบบนี้มันผิด แต่ว่า...

36 Quick Save&Load ปริศนาล่าท้าเวลา 2

คนที่ตัดสายโซ่ความทรงจำและความเกลียดตัวเองที่คิดว่า
จะต่อเนื่องไปตลอดกาลไม่ใช่ผม แต่เป็นรุ่นพี่

"...หรือ ผิดจริงๆ ด้วยสินะ"

"เอ๊ะ?"

จู่ๆ รุ่นพี่ก็พิมพ์ขึ้นเหมือนทนายใจผมที่เพี้ยนไปเพราะความ
เกร็งและความลับสนุก เขมองผมซึ่งตัวแข็งที่ออยู่แล้วก้มหน้าลง
ยิ้มฝืด

"เปล่า...ดูเหมือนจะมีนัดก่อนแล้วสินะ"

รุ่นพี่โทคิวะพูดต่อทั้งที่ยังก้มหน้าอยู่

"ถ้านั้นก็ช่วยไม่ได้...ธุระของฉันเอาไว้คราวหน้าก็แล้วกัน"

"เอ๊ะ? เอ่อ..."

"ไม่...ไม่ต้องพูดจนจบก็ได้" สวาน้อยยื่นตาพันลี้ว้าแล้วยิ้ม
อย่างเหงาๆ "ฝากสวัสดิ์คุณเพื่อนสมัยเด็กด้วยนะ"

"หว่า..."

ดูเหมือนปัญหาที่ผ่านมาจะออกมาทางสีหน้าและท่าทางของ
ผมจนหมด

ใบหน้าผมร้อนผ่าวด้วยความอาย

"ฮะ ยอดเลย เก้าสิบคะแนนเลยนี่นา อีกนิดเดียวเองนะ"

รุ่นพี่โทคิวะดูคะแนนการสอบซ่อมเมื่อก็ได้โดยไม่สนใจผมซึ่งตัว
แข็งทื่อแล้วพยักหน้าอย่างพอใจ

"...นั่น อาจจะเร็วไปหน่อยแต่ฉันกลับก่อนละ ล็อกกุญแจด้วย
นะ"

รุ่นพี่พูดทิ้งไว้แล้วเก็บข้าวของก่อนจะออกจากห้องไปพลาง
โบกมือให้

"..."

ผมซึ่งถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวมองประตูที่รึ้นเพื่อออกไปอยู่หลาย
สิบวินาที

"เฮ้อ..."

จากนั้นก็หมดแรงเพราะความสับสนของตัวเองอย่างยิ่งจนทรุด
ลงกับพื้นไม้ หลังถอนหายใจเฮือกใหญ่เหมือนจะรีดเอาอากาศ
ทั้งหมดในปอดออกมาเฮือกหนึ่ง ผมก็เอาศีรษะตัวเองโขกโต๊ะ

หน้าผากเจ็บแปลบ แต่ของแค้นนี้ไม่ทำให้ความรู้สึกอึดครีมน
หายไปได้

"คนอย่างเรานี้มัน ทำไมถึงเป็นแบบนี้อยู่เรื่อย..."

คำพูดคนเดียวที่ผลอหลุดปากออกมาถูกอาทิตย์ยามเย็นนอก
หน้าต่างดูดหายไป

-4-

วันอาทิตย์ที่สิบสี่ กุมภาพันธ์ ปีสองพันสิบ

อากาศแจ่มใส ดวงชะตาราศีรณอยู่อันดับสิบเอ็ด การที่ไม่มี
คำแนะนำเพื่อหลีกเลี่ยงโชคร้ายเหมือนอันดับต่ำสุดทำให้แยกแวกัน
มาก การทำนายของเมื่อดวงก็ไม่พลาดด้วย จังหวะดวงชะตาของ
ผมตอนนี้คงอยู่ขาลงละมั้ง

พอดูนาฬิกาข้อมือระหว่างคิดอะไรไร้สาระแบบนี้ก็เห็นว่า
เลยเที่ยงอันเป็นเวลาถัดมาแล้วนิดหน่อย

"สายอีกแล้วหรือ..."

ตอนแรกผมตั้งใจจะเดินเพื่อไปถึงตอนเที่ยงพอดี แต่ท่าทาง
จะเดินเอ้อระเหยเกินไปหน่อย พอถอนหายใจพลางยื่นมือจะไป
กดกริ่ง บ้ายชื่ออันคุ้นเคยก็เข้ามาในสายตา

มีคำว่า 'อาซุสะ' เขียนไว้ด้วยฟอนต์มินิใจตัวใหญ่ บนแผ่นป้าย มีชื่อครอบครัวเรียงกันต่อจากนั้น ตรงช่องของพ่อมีร่องรอยการลับเปลี่ยน ส่วนช่องของแม่ยังคงเหลืออยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

ความรู้สึกไม่รู้ที่มาผุดขึ้นมาในใจ ผมเฝินความรู้สึกที่แม้แต่ตัวเองยังไม่เข้าใจแล้วกดกริ่ง อินเทอร์เน็ตต่อมาเข้ามาแทบจะในทันที "ซ้า!"

มีเสียงตวาดดังผ่านลำโพงก้องไปทั่วมุมหนึ่งของย่านที่อยู่อาศัยอันเจียบสงบในเมืองเซี่ยงกาคู่ตะวันตก อาจเพราะดูที่ท่าของทางนี้จากกล้องซึ่งติดตั้งในอินเทอร์เน็ตอยู่แล้วจึงมีเสียงด่ามาทันทีโดยไม่ทักทายหรือดูว่าใช่เจ้าตัวจริงหรือไม่

"สายไปตั้งสิบนาที! ทั้งที่เวลาฉันสายขอบบ่นกระปอดกระแปดทุกที่แท้ๆ"

"ทะ...โทษที" ผมโดนกดดันจนผลเอขอโทษ แต่ก็รู้สึกว่าจะไม่สมเหตุสมผลขึ้นมาทันทีเลยลองได้กลับไปบ้าง "...แต่ก็สายแค่ไม่กี่นาที แถมก่อนหน้านี้ทางเธอสายตั้งหนึ่งชั่วโมง..."

"เอาเถอะ ที่นี้ที่มาสายเมื่อคราวก่อนก็เจ้ากันไป รอดเดียวนะ"

ปลายสายเฝินคำพูดของผมอย่างสวยงามแล้วตัดสายไปพร้อมคำแก้ตัวตัวเอง หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงตึงตึงตึงมาจากบ้านเดี่ยวแบบตะวันตกตรงหน้า แล้วประตูหน้าก็เปิดออกในเวลาแป๊บเดียวจริงๆ

"ไฉ่ เคียวโตะ ไม่เจอกันสัปดาห์หนึ่งได้มั้ง"

คนคนนั้นเปลี่ยนอารมณ์ด้วยความเร็วอันน่าตกตะลึงยืมให้ทางนี้เหมือนไม่รู้ว่ที่อารมณ์นับดูจนถึงไม่กี่วินาทีก่อนนั้นหายไปไหนแล้ว ผมขอยึดกับใบหน้าสวยสง่าและกิริยาท่าทางมีชีวิตชีวาซึ่งออกมาจากนิสัยกับกางเกงซึ่งสวมเป็นปกติทำให้เธอดูเหมือน

เด็กผู้ชาย 'ยัยนั่น' อาซุสะ ยุย

พ่อของเธอกับพ่อของผมเป็นเพื่อนสนิทกันจึงไปมาหาสู่กัน ตั้งแต่เมื่อก่อน และตอนอนุบาลกับประถมเราก็เรียนห้องเดียวกัน มาตลอด หรือก็คือเป็นเพื่อนร่วมชั้นตั้งแต่สมัยเด็กนั่นเอง หลังจากเรียนต่อโรงเรียนมัธยมต้นคนละที่ก็ไม่ได้คบหากันอีก แต่ได้มาเจอกันอีกครั้งในคดีเมื่อสองเดือนก่อนจนพักหลังกลับมาติดต่อกันบ้าง เป็นครั้งคราว

และเคียวโตะยังเป็นชื่อเล่นที่ยูยตั้งให้ผมสมัยอนุบาล ดูเหมือนจะเป็นการเรียกชื่อคิโยโตะแบบลากเสียง ก็คิดว่ายังไงๆ อยู่เหมือนกัน ที่โดนเรียกด้วยชื่อนี้เรื่อยมาจนอายุขนาดนี้ แต่ดูเหมือนเธอจะชอบเวลาออกเสียงว่าเคียวโตะเลยไม่มีที่ท่าจะเปลี่ยนวิธีเรียก

เอาเถอะ มาโดนเรียกด้วยนามสกุลเอาป่านนี้ก็ดูห่างเหินจนไม่ชอบเสียด้วย แล้วถ้าจู่ๆ โดนเรียกชื่อห้วนๆ ก็อาจอีก แบบตอนนี้ อาจจะพอดีแล้วก็ได้...ไม่ใช่อย่างนั้นสิ ผมรู้สึกว่าคุณคิดตัวเองเริ่มหลุดไปในทิศทางพิลึกๆ จึงรีบปรับทิศทาง

"...แล้ววันนี้เรียกฉันมา มีธุระอะไร"

"อืม... นิดหน่อยนะ"

ผมคิดจริงจังครั้งหนึ่งว่าถ้าเป็นธุระไร้สาระอย่างช่วยจัดห้องใหม่หรือเฝ้าบ้านล่ะก็ ผมจะกลับแล้วเปลี่ยนไปหาธุระของรุ่นพี่เดี๋ยวนี้เลยให้ดู แต่ยูยกลับลั้งเลที่จะตอบคำถามของผม เธอใช้ดวงตากลมโตเหมือนแมวมองไปในบ้านปริบตาหนึ่งแล้วจึงมา

"เอ่อ นี่ไป..." ยูยถอยออกไปมาค้นหาคำพูด "...พักหลังนี้มีห้องใหญ่เปิดใหม่ที่ชิทากะไซ"ใหม่ล่ะ"

"หา?"

"...ปฎิกริยานั้นอะไรนะ"

"เปล่า ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ"

ซิทากะคือเมืองซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเซงงาคูไปสามสิบนาทิจากรถไฟ ผมรู้ว่ามึร้านสวยๆ มากกว่าเมืองเซงงาคูและมีภาพลักษณ์ให้วัยรุ่นไปรวมตัวกันง่าย ขณะเดียวกันก็เป็นที่ได้รับความนิยมเพราะความสะดวกในการเดินทางและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ น่าจะเป็นเมืองที่คนมีเงินชอบไปอยู่กันด้วย แต่ที่ผมรู้ก็มีแค่นี้ ใช่ว่าผมคนนี้จะมีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับที่แบบนั้น แน่ใจว่าเป็นเมืองที่ไม่เคยไปเลยแม้แต่ครั้งเดียว

"ถ้ามีห้างเปิดที่นั่นแล้วจะเป็นยังไง"

"เป็นยังไง เรื่องนั้น...ไม่นึกอยากลองไปดูสักครั้งหรอก"

บอกตามตรงว่าไม่เคยสักนิด แต่ผมก็เห็นความเห็นนี้ลงไปแล้ว ดูเสื้อผ้าของยุยอีกครั้ง

แม้จะเน้นความสบายและความคล่องตัวไม่เปลี่ยน แต่ก็รู้สึกจะสบายกว่าปกตินิดหน่อย เข้าใจละ สำหรับเธอผู้ไปถึงย่านร้านค้าใกล้บ้านได้ทั้งชุดวอร์มต้องถือว่าตั้งใจหน่อยๆ นะ หรือก็คือคิดจะออกไปข้างนอกเต็มที่เลยนั่นเอง

"พูดง่ายๆ ก็คือฉันโดนเรียกมาช่วยถือของเหรอ"

"หืม? ก็ประมาณนั้นละมั้ง" ไม่รู้ทำไมยุยถึงดูลูกหลงแล้วตอบคลุมเครือ "ก็ด้วยเหตุนี้แหละ ไปไหม"

"..."

ไปไหม เรียกให้มาถึงบ้านโดยไม่ฟังอะไรเลยแล้วเพิ่งจะมาถามเอาปानीเนียนะ ผมถอนหายใจน้อยๆ แล้วยกมือขึ้นสองข้าง ยุยจ้องผมนิ่งแล้วถาม

"ท่าทางนั้นแปลว่าจะไปหรือไม่ไป?"

"...อย่างแรก"

"เยี่ยม!" เสียงยุยสุดใสขึ้นทันที เธอตอบหลังผมแล้วออกเดิน "งั้นก็ไปสถานี...ฉันยังไม่ได้กินข้าวเที่ยงเลย ไปแวะที่ไหนก่อนได้ไหม"

"ก็ได้ค่ะ..."

ผมตามยุยไปพลางลูบหลังที่ถูกตบจริงๆ เลย ยัยนี้เป็นแบบนี้ทุกที ผมนึกถึงตอนถูกความช่างบังคับนี่ลากไปทั่วเมืองเมื่อสมัยประถม

แต่ผมก็พบว่าแม้จะยกไหล่ว่าให้ตายสักกับความทรงจำแบบนี้ ตัวเองก็กลับรู้สึกโล่งใจอยู่ด้วย

ใช่แล้ว ถ้าเป็นเธอในตอนนี้นี่ละก็ไม่รู้สึกถึงความขัดเขินเหมือนแก๊งผีนทำตัวสุดใสอย่างที่เห็นในคดีเมื่อสองเดือนก่อนแล้ว ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่เธอเริ่มกลับไปเป็นอาชุสะ ยุยผู้สดใสไร้แว่เงาและน่ารำคาญหน่อยๆ เช่นเมื่อก่อน

ผมเงยหน้ามองท้องฟ้าแจ่มใสขณะไล่ตามหลังเธอที่ลงเนินไปเรื่อยๆ ด้วยฝีเท้าเบาหวิว ทิวทัศน์ซึ่งเหมือนกับที่เคยเห็นเมื่อก่อน รู้สึกว่าวันนี้ น่าจะเป็นวันหยุดที่ไม่เลวนัก

แต่บางครั้งกลางสังหรณ์นั้นก็มีแว่โน้มที่จะถูกหักหลัง

สิ่งที่รอพวกเราซึ่งจัดการมือเที่ยงแบบง่ายๆ ที่หน้าสถานีแล้ว กำลังจะขึ้นรถไฟมุ่งหน้าไปชิทาเกะด้วยความคึกคึกคือการหยุดเดินรถ เนื่องจากอุบัติเหตุจากมนุษย์ซึ่งเกิดขึ้นที่สถานีข้างเคียง

ต่อจากเมื่อวาน วันนี้ก็เจออุบัติเหตุจากมนุษย์อีก แถมเท่าที่ได้ยินมาสถานีที่เกิดอุบัติเหตุคือสถานีซึ่งผมใช้ประจำเวลาไปโรงเรียน ดูเหมือนผมจะมีดวงกับการฆ่าตัวตายเอาการ

"จริงๆ เลย ถ้าจะตายก็อยากให้ตายโดยคิดถึงความเดือดร้อน

ของคนอื่นหน่อยนะ"

ประโยคที่ผู้โดยสารคนหนึ่งเปรยตอนขึ้นรถไฟซึ่งในที่สุดก็เริ่มวิ่งอีกครั้ง ทำเอาผมยิ้มผิ่ดด้วยความรู้สึกซับซ้อนหลายอย่างให้กับความเห็นเอ็นซาสมเป็นคนยุคปัจจุบันนั้น

พอดูนาฬิกาข้อมือก็ดูเหมือนว่าจะถูกหยุดอยู่ที่สถานีไปประมาณสามสิบนาที พอมาคิดว่าเป็นเวลาซึ่งใช้ในการจัดการกับความตายของคนหนึ่งคนแล้วไม่รู้ว่าสั้นหรือยาว เอาเถอะ สุดท้ายก็เป็นชีวิตของคนอื่น คงต้องถือว่าสั้นอยู่แล้ว...ระหว่างที่คิดเรื่องพวกนี้พลางมองไปในรถไฟซึ่งคนแน่นหน่อยๆ เพราะเป็นช่วงหลังเปิดการเดินทางอีกครั้ง ภาพร่างด้านหลังอันคุ้นเคยก็เข้ามาในสายตา

"อ้าว ที่อยู่ตรงนั้นมันฟูตาบะนี่นา"

"เอ๊ะ? ไหนๆ"

ยุยหันหน้าตามสายตามผมไปอีกฟาก ห่างออกไปประมาณสองประตูท่ามกลางฝูงคน พอเห็นผมทรงทวินเทลเล็กๆ กับเสื้อแจ็กเก็ตคันทาแล้วเธอก็เบิกตากว้าง

ไม่ผิดแน่ เด็กหญิงซึ่งมองป้ายโฆษณาด้วยท่าทางอึดอัดอยู่ในรถไฟที่คนแน่นคืออาซุสะ ฟูตาบะ ลูกสาวคนรองบ้านอาซุสะซึ่งปัจจุบันอยู่ชั้นประถมปีที่สาม

"จริงด้วย แปลกจังแฮะ ยัยฟูตาบะบอกว่าวันนี้จะอยู่บ้านทั้งวันแท้ๆ..."

ยุยเอียงคอมองน้องสาวตัวเอง

แต่แล้วก็ปรบมือเหมือนนึกอะไรจะไรได้ ก่อนจะส่ายยิ้มให้เห็น

"...อะฮ้า เข้าใจละ"

"อะฮ้าอะไร แล้วเข้าใจอะไรนะ"

44 Quick Save&Load ปริศนาล่าทำเวลา 2

ขูยเหลือบมองผมซึ่งเอียงคอสงสัยเพราะตามเรื่องไม่ทันแล้ว
ยิ่งฉีกยิ้มกว้างขึ้น ผมอดสังหรณ์ไม่ดีกับรอยยิ้มน่ารังเกียจน้อยๆ
นั้นไม่ได้

"เคียวโตะ เปลี่ยนแผนไปแะระหว่างทางกันหน่อยได้ไหม"
แล้วบางครั้งยังสังหรณ์ไม่ดีมากเท่าไรก็ยิ่งจะถูก

(ติดตามต่อไปในฉบับเต็ม)